

Ik ging naast Ilse zitten, tussen de kussens op de bank, en informeerde wat er allemaal thuis gebeurde? Hoe zat dat met die vliegende oma? Wie vond wat eng? Na een half uur wist ik meer. Ilse 'zag' behalve haar overleden oma ook andere entiteiten. Thuis, op school, in oude gebouwen. Ze vond het leuk. Niet eng. Al die 'doorzichtige mensen' in haar nabijheid maakten haar nieuwsgierig. Ze babbelde met hen alsof het de gewoonste zaak van de wereld was. Voor haar was dat ook zo. "Soms hoor ik een mevrouw in mijn hoofd iets zeggen en dan denk ik in mijn hoofd wat terug. Zo praten we. Een mevrouw zegt dat ze mijn oma is. Anderen ken ik niet. Soms vind ik doorzichtige mensen niet lief en die stuur ik weg. Die denk ik gewoon de andere kant op. En als ik dat niet kan in mijn centje, dan komt er meestal zo'n engel van boven en die stuurt dan zo'n boze weg. Maar die oma-mevrouw is echt aardig. Ze zweeft vaak bij ons thuis boven de grote kast in de kamer. Dan zegt ze dat het haar kast was." Haar ogen stonden afwezig. Plotseling keek ze me scherp aan. "Jij ziet ook wat ik zie, hè? Waarom kan niet iedereen dat? Weet jij dat?" Na een korte uitleg over talenten: "ieder mens kan nu eenmaal iets anders heel erg goed", bepaalden we samen wat te doen. Wel of geen therapie? Paranormaal waarnemen was geen probleem voor Ilse, echter wel voor haar ouders, met name haar vader. Dat zouden we samen aan haar ouders gaan uitleggen. Ilse riep ze terug uit de wachtruimte.

"Ik moet u teleurstellen", begon ik, "ik neem uw dochter niet in therapie. Ze mankeert niets, ze heeft nergens last van." Ilse knikte heftig met haar hoofd ter instemming. "Ze vangt wat meer signalen op uit haar omgeving dan een gemiddeld kind. Ze vindt het niet eng, zelfs leuk. Degene die er een probleem mee heeft, dat bent u." Ik keek Ilse's vader aan. Ontzet hapte hij naar adem. "Ik? Hoe bedoelt u?" "U bent welkom bij mij voor een therapieconsult. Misschien is het handig als u leert omgaan met uw angst voor paranormale ervaringen?" Hij liep rood aan, balde zijn vuisten en siste: "Hoe durft u dergelijke taal tegen mij te bezigen. Wie denkt u wel dat u bent! Beweren dat ik een probleem heb! En trouwens, hoe durft u mijn kind te weigeren voor therapie!" Zijn vrouw probeerde hem te sussen. Bij een kop koffie probeerde ik een en ander nader uit te leggen. Dat paranormale waarnemingen niet eng hoeven te zijn en dat Ilse er in elk geval geen problemen mee had. Dat er uitgebreide literatuur bestaat over paranormale onderwerpen, soms zelfs wetenschappelijk onderbouwd. Zou hem dat als medisch wetenschapper interesseren? Ik kon hem zelfs boektitels meegeven, zodat hij -na lezen van enkele boeken- beter zou begrijpen wat Ilse bedoelde als ze het weer zou hebben over

'ik zie oma vliegen'. Hij kalmeerde enigszins, zij het met tegenzin. Bij hun vertrek had Ilse's moeder een rood hoofd van plaatsvervangende schaamte voor het gedrag van haar echtgenoot. De vader gaf me ijzig een hand ten afscheid. Hij keek me nauwelijks aan. Ilse was in prima stemming, zei uitbundig gedag, met een grijns op haar gezicht van oor tot oor. Het laatste wat ik van haar zag toen ze met haar ouders wegliep, was een huppelende bonte kleurenmengeling. Rode gympen, roze trui, op en neer dansende staartjes. Ze draaide zich nog een keer om en zwaaide.

Twee jaar later

Het jaar daarna dacht ik nog wel eens aan Ilse. Had ik haar toch in therapie moeten nemen? Waarom was ik zo stellig in het wakker schudden van haar vader? Ik handelde naar wat 'juist aanvoelde' tijdens dat gesprek. Toch had ik mijn twijfels. Wanneer iets 'goed voelt', wil dat natuurlijk niet altijd zeggen dat het ook juist is.

Twee jaar later liep ik tijdens het winkelen de moeder van Ilse tegen het lijf. Enthousiast liep ze op me af en stortte een woordenstroom over me heen. "Oh, wat leuk dat ik u hier tegenkom! Ik heb nooit meer bedankt voor het gesprek dat we bij u hadden. U weet wel, over Ilse. U zult het niet geloven, maar daarna is mijn man compleet omgedraaid. Hij ging de boeken lezen die u adviseerde en heeft zich zelfs verdiept in paranormale zaken. Dat u dat toen durfde zeggen tegen hem! Dat hij een probleem had, en niet Ilse. Hij is dagenlang boos geweest. En toch was het precies wat hij nodig had. U weet niet half hoe goed dat gesprek bij u is geweest." "En met Ilse, hoe is het daarmee?" informeerde ik. "Oh, die ziet nog altijd van alles vliegen in huis. We zijn er aan gewend geraakt. Waar we ook zijn, ze ziet van alles. Laatst nog, bij een crematie. Zag ze een overleden tante. Ze ziet nu ook kleuren om mensen heen en weet allerlei dingen van tevoren. Ze vindt het heel normaal, en wij doen ons best het allemaal te volgen. Goed voor onze eigen ontwikkeling, zegt mijn man tegenwoordig. Ilse babbelt ook over vorige levens die ze heeft gehad. We doen er maar laconiek over. Zolang ze het zelf niet eng vindt, is er niets aan de hand. Nou, leuk om u tegen te komen. Ben weer weg hoor, doe!"

Ilse's moeder draaide zich om, zwaaide ten afscheid en liet me een tikje verbijsterd achter.

Wat heerlijk om te horen dat het goed met Ilse ging. En met haar ouders. Een blij gevoel borrelde in me op en in mijn hoofd verscheen een helder beeld van een schaterlachende Ilse. Het leek waarachtig alsof ze me een vette knipoog gaf. ■

Marianne Notschaele is werkzaam als regressie- en reïncarnatietherapeute in Brabant en gespecialiseerd in werken met vorige levens en paranormale problemen. Ze is auteur van 'Boodschappenmeisje', een paranormale roman voor volwassenen over toekomstvisioenen en vorige levens (ISBN 90-806284-1-7) en kinderboek 'Koen De Wolkenvlieger' (ISBN 90-806284-2-5) over uitredingen in relatie tot bedplassen. Meer informatie wordt u op verzoek toegezonden. RHA Publishing, Waayenbergstraat 5, 4881 NB Zundert. Telefoon: 076 - 5972073, fax: 076 - 5972778.

Marianne Notschaele